
„Dojemné, upřímné
a zcela návykové!“
– T. L. Swanová
Ona chce začít znovu.
On ji nikdy nepřestal milovat.
ZTRACENÁ
krása
metafora
Ann Penny

Ukázka z knihy:

„Asi bych měla jít," zavolala jsem za ním a ovinula si deku kolem těla. „Riley se určitě brzy vrátí."

Scott se vynořil z koupelny a opřel se o zárubeň dveří. „S Rileym si nedělej starosti."

„Určitě mu není příjemné, když si sem vodíš holky na jednu noc."

„Ty nejsi žádná holka na jednu noc, Lanie," řekl a zkrátil vzdálenost mezi námi. „On ví, jak moc pro mě znamenáš."

„Aha, no… já jenom nechci, aby si myslel, že máme vztah. Nejdřív si musím dát život do pořádku, než si do něj někoho pustím."

„No, tak na to je sakra pozdě, protože já už v něm jsem." Jeho ostrý tón si vyžádal mou pozornost. „Říkej si tomu, jak chceš, ale jedu v tom s tebou."

Píchlo mě u srdce. „Scotte…"

Sevřel můj obličej v dlaních a přinutil mě podívat se mu do očí. „Jedu… v tom… s tebou."

Byla jsem příliš vyčerpaná na to, abych se hádala, a tak jsem se podvolila a přikývla. „Promiň, že jsem taková troska," vydechla jsem.

„Nejsi troska." Scott mi s lehkým úsměvem zastrčil pramen vlasů za ucho. „Jsi překrásný chaos."

ZTRACENÁ *krása*

Ann Penny

ZTRACENÁ *krása*

Přeložila Zdenka Lišková

metafora

Finding Beauty
© Ann Penny, *Finding Beauty*, 2026
Published by Arndell, Washington
All rights reserved
This translation edition of Finding Beauty, is published under
a licence arrangement with Arndell Books Pty Ltd.
Translation © Zdenka Lišková, 2026
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

ISBN 978-80-271-8667-9 (ePub)
ISBN 978-80-271-8666-2 (pdf)
ISBN 978-80-7625-951-5 (print)

Pro mého manžela. Který nečte moje knihy,
ale přesto podporuje mé spisovatelské sny.

„Právě v tom spočívá skutečné vykoupení:
když vina vede k dobru.“

Khaled Hosseini

Prolog

Devadesát dní v léčebném centru New Hope. *Splněno.*

Žádný alkohol. Žádné drogy. Žádný sex. *Splněno.*

Nově nabytá sebedůvěra. *A sakra.*

Ohlédla jsem se a čekala, až za mnou ta sebedůvěra vyskočí ze zavírajících se dveří jako Indiana Jones, ale to se nestalo. V tom letáku lhali.

Zhluboka a nejistě jsem se nadechla, zvedla kufr a vydala se s ním dolů po schodech. Slaný malibský vánek mi ovanul obličej a cestou k autu mě uklidňoval. Graysona jsem neviděla od té doby, co mě sem přivezl, poté co ho moje sebedestruktivní chování málem připravilo o lásku jeho života. Teď na mě oba s Josie čekali s úsměvy, které jsem si nezasloužila.

Grayson si během mého zotavování držel odstup, ale Josie mi několikrát volala. I po tom všem, čím si kvůli mně prošla, byla schopná mi odpustit a tak trochu nečekaně se z nás staly kamarádky. Je krásná uvnitř i navenek a pro Graysona je v každém ohledu dokonalá.

Rodiče mě za celou tu dobu nenavštívili. Ani jsem to od nich nečekala. Pořád na mě byli naštvaní, že jsem zrušila své falešné zasnoubení s Graysonem a zničila jejich plány na sloučení Warren Media a Harlow Corp. Stala se ze mě černá ovce rodiny. Selhání. A poprvé za osmadvacet let mi to bylo naprosto ukradené.

Měla jsem za sebou soužití s emocionálně i fyzicky nepřítomným otcem a narcistickou matkou. Léta psychické manipulace. Moje terapeutka se ani nedivila, že se moje duševní zdraví odporoučelo. Vyvinula se u mě deprese a mírná forma závislé poruchy osobnosti. A když se to sečetlo s mojí fóbií z opuštění, tak mě úzkost ze ztráty jediné osoby, na kterou jsem se mohla skutečně spolehnout, prostě a jednoduše semlela.

Naši pochopitelně moji diagnózu nepřijali a odmítli podpořit moji léčbu, což znamenalo, že účet za ni musel zaplatit Grayson. Jaká ironie, že to byl právě on, na kom jsem byla závislá.

Graysona jsem používala jako berličku tak dlouho, až jsem nevěděla, jak bez něj přežít. Provedla jsem mu hrozné věci, jenom abych ho udržela po svém boku, ale nakonec jsem pochopila, že ho musím nechat jít. Dovolit mu být šťastným… beze mě.

„Vážně čekáte, že si ponesu kufry sama?“ obořila jsem se na dva lidi, kterých jsem si považovala nejvíc na světě. Grayson přispěchal, aby mi s nimi pomohl, ale já jsem mu s úsměvem odstrčila ruku. „Já to zvládnu, Harlowe.“

Skepticky zavrtěl hlavou a vřele mě objal. „Ani nevíš, jak se mi ulevilo, že jsi neztratila smysl pro humor.“

Přes jeho rameno jsem zahlédla Josie a odstrčila Graysona tak, jako to dělají sestry bratrům. „Ahoj, Jos,“ hlesla jsem a váhavě udělala krok jejím směrem.

„Ahoj, Mel.“ Josie mi věnovala svůj nádherný úsměv, a pak mě vřele objala. „Jsi připravená začít nový život ve velkoměstě?“

Lhala bych, kdybych tvrdila, že mě New York neoslnil. „Že váháš.“

„No tak si honem nastup, nebo zmeškáš let.“ Grayson popadl můj kufr, naložil ho do auta a otevřel mi dveře.

„Klidně jsem mohla jet taxíkem,“ zamumlala jsem a vklouzla na zadní sedadlo. Pořád jsem nemohla uvěřit, že přerušili svou velkolepou svatební cestu po Evropě jenom proto, aby mě odvezli na letiště.

„Nebuď hloupá,“ namítla Josie a ohlédla se na mě. „Chtěli jsme tě vidět.“

Zahřálo mě to u srdce. „Děkuju. Je hezké vidět známé tváře."

Grayson nastartoval auto a zachytil můj pohled ve zpětném zrcátku. „S vašima jsi ještě nemluvila?"

„Ne," zahučela jsem a upřela pohled skrz silně tónovaná okna. „A co ty?"

„Já… na tom pracuju."

Josie se na Graysona podívala s napjatým úsměvem a položila dlaň na jeho ruku. „Prostě musíme jít dál. My všichni."

Podívala jsem se na jejich propletené prsty a píchlo mě u srdce. Taky jsem to chtěla. Jejich láska byla něčím, co jsem u lidí jako my nikdy nepovažovala za možné, ale Grayson mi dokázal, že jsem se mýlila. Jejich vztah mi dal naději. Naději, která mě přenesla přes poslední tři měsíce.

Ukázalo se, že jsem byla dokonalým produktem špatného rodičovství a nešťastných zážitků. Nikdy jsem si neuvědomovala, jak moc jsem rozbitá, dokud jsem se nezbavila všech svých neřestí. Sex, drogy a alkohol – to byly mé oblíbené únikové zlozvyky. Ani Grayson nedokázal zaplnit tu nevyhnutelnou prázdnotu.

Ve volném čase mezi terapeutickými sezeními jsem znovu objevila moji starou lásku – umění. Na vysoké jsem studovala dějiny umění, ne abych si našla práci – tu jsem nepotřebovala –, ale abych jednoho dne zaplnila svůj dům krásou. Osvěžila jsem si díla všech velikánů… Michelangela, Van Gogha, Moneta, Miróa, Dalího… a vyhledávala si nové umělce, o kterých jsem si myslela, že mají potenciál je následovat.

„Adrian je nadšený, že se začleníš do jejich týmu," řekla Josie, aby prolomila ticho, které se v autě rozhostilo.

„Já taky," vydechla jsem s pocitem vděku. „Díky, Josie. Za tohle ti dlužím."

„Děláš si srandu? Po té výstavě mě prakticky prosili o tvoje číslo."

Navštívila jsem mnoho výstav v AG Galleries po celé Americe, ale výstava fotografií Josie byla mou první zkušeností ze zákulisí. K mé radosti a úžasu kurátora se její neuvěřitelná díla vyprodala za jediný večer.

„Doufám, že to vyjde," vydechla jsem, ale ve skutečnosti se mě zmocnily pochyby.

„Budeš v pohodě," ujistil mě Grayson, který zjevně vycítil moje obavy. „Jsi přirozený talent."

Josie se natáhla dozadu a stiskla mi ruku. „To je bez debat."

Po zbytek cesty jsme si povídali o Graysonových a Josieiných zážitcích z Evropy. Na jednu stranu jsem jim to přála, ale na druhou ve mně hlodaly povědomé obavy z toho, že Grayson zase zmizí z mého života. Zavřela jsem oči a opakovala si naučené mantry, dokud ty nepříjemné pocity neodezněly. Tohle jsem musela zvládnout i bez něj.

O půl hodiny později jsme dorazili na letiště, odkud jsme se vydali různými směry. Grayson a Josie mířili do Španělska – nepochybně soukromým letadlem –, zatímco já jsem utratila poslední úspory za komerční let do New Yorku.

„Poslouchej," řekla Josie a chytila mě za obě předloktí. „Amy se stěhuje ke svému příteli, který bydlí ve stejném domě, takže budeš mít byt jenom pro sebe."

„A my se jen tak nevrátíme," prohodil Grayson a usmál se na svoji ženu. „Takže nemusíš spěchat."

„Děkuju, ale jakmile naspořím dost na kauci, odstěhuju se. Už jste pro mě udělali víc než dost."

„Jsem na tebe tak pyšná, Mel," vzdychla Josie a objala mě kolem krku. „Musíš mi poslat e-mail, až se tam zabydlíš, ano? A obejmi za mě Luciho, ano?"

Když mě pustila, pokrčila jsem nos. „Kdo je Luci?"

Grayson objal Josie kolem pasu a od srdce se zasmál. „To brzy zjistíš."

„Hele, není zas tak hrozný," ohradila se Josie a šťouchla do něj loktem. „Je to můj pes, ale zatímco budeme pryč, budou se o něj starat Amy s Reedem."

„Určitě? Mně by nevadilo se o něj starat. Vždycky jsem chtěla domácího mazlíčka."

Grayson se zasmál. „Tenhle není pro začátečníky."

„Když myslíš.“ Stejně jsem byla odjakživa spíš na kočky.

„Poslyš,“ řekl Grayson a zatvářil se vážně. „Vím, že ode mě nepřijmeš žádnou pomoc, ale kdybys cokoli potřebovala, určitě se obrať na Josie.“

Povytáhla jsem koutky úst. „Není to zbytečně moc komplikované?“

Jeho přísný výraz se nezměnil. „Myslím to vážně. Cokoli.“

Když jsem přikývla, Grayson ke mně přistoupil a objal mě. „Ukaž jim, co v tobě je, Warrenová.“

Polkla jsem slzy, vzhlédla k muži, kterého jsem už nepotřebovala k tomu, abych přežila, a dala si pozor na to, abych ho pustila jako první. „Sbohem, Grayi.“

S vřelým úsměvem popadl Josie za ruku a vedl ji pryč. Tak trochu jsem si myslela, že se za nimi rozběhnu a budu škemrat, aby letěli se mnou, ale místo toho jsem zůstala v klidu stát a vychutnávala si ten okamžik. Uprostřed přeplněného letiště jsem byla úplně sama a vůbec poprvé mi to nevadilo.

Podívala jsem se na odletovou tabuli a hledala na ní svůj nový domov. New York City. Bylo načase začít žít podle vlastních pravidel a konečně zjistit, co dokážu. Cítila jsem se lehčí a šťastnější než kdy předtím a udělala svůj první krok do nového života.

Kapitola 1

O 11 let dříve

„Nikam, mladá dámo!“

Moje ruka ztuhla na klice. „Sakra, Graysone,“ zamumlala jsem a mámu ignorovala. Dál jsem zírala z okna na prázdnou příjezdovou cestu. „Kde jsi?“

„Melanie?!“ Tón jejího hlasu zněl ostřeji.

S tichým zavrčením jsem se vydala do kuchyně za zvukem krájení. „Ano?“

„Já věděla, že se mi pokusíš proklouznout,“ pronesla a kritickým pohledem přejela po mé školní uniformě. „Chtěla jsem tě před prvním školním dnem vidět.“

Narovnala jsem se a opatrně k ní přistoupila. Na lince si rozložila pět různých druhů potravin – bezpochyby ingredience pro její nejnovější dietní výstřelek.

„Nezapomněla jsi na něco?“ zeptala se a bez mrknutí oka zapnula mixér.

„Myslím, že ne…“ Neměla jsem žádné domácí povinnosti.

Nalila tekutou snídani do dvou kelímků a poklepala si prstem na rty. „Co jsem tě učila?“

„Nikdy nevycházej ven bez rtěnky,“ zamumlala jsem a sáhla do tašky pro červenou rtěnku, kterou mi koupila a která byla o tři odstíny světlejší, než bylo nutné.

„Ty prostě pořád zapomínáš na tahle jednoduchá pravidla, viď?“ ušklíbla se. „Proto musíš vždycky vypadat co nejlíp. Tak roztržitá žena jako ty si bude muset najít úspěšného muže a úspěšní muži oceňují atraktivní ženy.“

Stiskla jsem rty do napjatého úsměvu, ale neřekla ani slovo. Bylo snazší nechat ji vymluvit.

„Taky by neuškodilo, kdyby sis tu sukni trochu povytáhla. I když musíš nosit tu příšernou uniformu, pořád můžeš dát na odiv své největší přednosti.“

Sklonila jsem pohled k nohám a uhladila si šedou sukni, která mi už tak sahala nad kolena. „Takhle to stačí, mami.“

„Hmm… asi máš pravdu. Možná bys měla nejdřív shodit ta kila navíc, co jsi nabrala přes léto.“

V duchu jsem se modlila, aby už Grayson dorazil, a díkybohu, zvenku se ozval klakson. „Už musím běžet. Jdu pozdě.“

„Nechápu, proč tě nemohl odvézt Miguel. Graysonovi to zbytečně komplikuješ, když ho nutíš, aby se po plaveckém tréninku vracel až do Bel Air.“

Při zmínce o našem řidiči alias milenci mé matky se mi zvedl žaludek. „Graysona k ničemu nenutím, a navíc by to nemusel dělat, kdybys mi jednoduše dovolila udělat si řidičák.“

Máma nad mým požadavkem ohrnula nos. „Ženy našeho postavení neřídí, Melanie.“

„Ahoj, mami,“ zamumlala jsem a otočila se na patě. Tenhle boj jsem prohrála už tisíckrát.

„Počkej!“

Zavřela jsem oči a vyfoukla všechen vzduch z plic. Skoro jsem jí vyklouzla.

Máma se ke mně ovšem přiblížila s nechutně sladkým úsměvem na tváři a podala mi olivově zelený nápoj. „Nejdůležitější jídlo dne, nezapomeň.“

„A v termohrnku…“ vymáčkla jsem ze sebe úsměv. „Jak pozorné.“

„Tohle by tě mělo zasytit na zbytek dne, takže nebudeš muset jíst to příšerné jídlo ze školní jídelny.“

Přijala jsem nápoj bez reptání, jen abych se odtamtud konečně dostala. „Díky, mami."

„Pro moji holčičku cokoli," ujistila mě a s mírným úklonem hlavy zvedla ruku k mému obličeji. Na okamžik mě to milé gesto překvapilo, než její prsty uchopily konečky mých vlasů. „Už bys to potřebovala zastřihnout. Objednám tě."

Zvenku se ozvalo další zatroubení.

„Musím jít. Grayson už čeká." Vysmekla jsem se jí a honem vyrazila z kuchyně dřív, než mě stihla urazit něčím dalším.

„Dneska se vrátím pozdě," zavolala za mnou ještě. „Tak si obstarej večeři sama."

„Jasně," houkla jsem na ni, než jsem zabouchla vchodové dveře.

Cestou dolů po schodech ke Graysonovu autu se můj úsměv rozšiřoval. Otevřela jsem dveře spolujezdce a naskočila dovnitř, i když přece jen opatrně, abych tím hnusem nepolila kožený interiér.

Autem se rozezněl Graysonův vřelý smích. „Páni, odkdy se tak těšíš do školy?"

„Od doby, co díky tomu můžu strávit osm hodin bez mámy."

„Těžký ráno?"

Pokrčila jsem rameny. „Normální ráno."

Grayson vyrazil po vlnící se dlouhé příjezdové cestě a projel železnou bránou. „V přihrádce je něco, co by ti mohlo spravit náladu."

Střelila jsem po něm pohledem. „Jednosměrná letenka do Paříže?"

Usmál se. „Něco lepšího."

Postavila jsem tu břečku do držáku mezi námi a otevřela přihrádku, abych zjistila, že je plná tyčinek. Neošizených a plných cukru.

„Díkybohu." Popadla jsem tu nejbližší a roztrhla obal. „Řekla jsem ti v poslední době, jak moc tě miluju?"

Grayson se zasmál. „Naposledy když jsem ti minulý týden propašoval ten hamburger."

Opřela jsem se do sedadla a vychutnávala si první sousto. „Co bych si bez tebe počala?"

„Vyhubla bys na kost," zamumlal. Grayson nesnášel, jak se ke mně máma chovala.

„Díky, Grayi."

„Hlavně tady nezapomeň *tohle*," upozornil mě a ukázal na nápoj mezi námi. „Smrdí to jako bolavá noha."

„Ale to jsem připravila speciálně pro tebe."

„Nevyhrožuj, Mel. Myslel jsem, že jsme kámoši."

„Ti nejlepší," usmála jsem se na něj.

Grayson mě vždycky dokázal rozveselit. Už od dětství byl jediným člověkem, na kterého jsem se mohla spolehnout, a bez něj by byl můj život noční můrou. Chápal, jací jsou moji rodiče, protože ti jeho nebyli o nic lepší.

„Těšíš se na začátek posledního ročníku?" zeptal se Grayson, když jsme se blížili k Summerhillské přípravce.

„Asi," zamumlala jsem a dál si prohlížela svou nejnovější manikúru.

„Kecáš," utrousil Grayson sarkasticky. „Nikdy jsem tě neviděl tak nadšenou."

Právě jsme vjížděli na parkoviště a já se podívala ven skrz tónované sklo. „Je to pořád to samý."

„Stali jsme se snad všichni příliš všedními pro nejoblíbenější holku ve škole?"

„Nejsem nejoblíbenější."

To ho rozesmálo. „Všechny holky chtějí být jako ty a všichni borci chtějí být s tebou. Vím na beton, že je to definice slova *nejoblíbenější*."

„Ne *všichni* kluci."

Střelil po mně pohledem a šťouchl mě do ramene. „Víš, že já se nepočítám."

Smutně jsem se usmála. Život by byl mnohem jednodušší, kdybychom s Graysonem byli víc než jen kamarádi, ale nikdy mi to nepřipadalo správné. „Jenže borci na téhle škole chtějí jen to, co je na mně vidět. Nezajímá je, co se skrývá pod povrchem."

„Ty jim to zrovna neulehčuješ."

„Proč se snažit?“ Založila jsem si ruce. „Stejně bych s žádným z nich chodit nesměla.“

„Vaši by ti dovolili chodit se mnou.“

„Ty se nepočítáš, *vzpomínáš*? Navíc je tu *dvacet miliard* důvodů, proč by mi dovolili chodit s tebou.“

Odkašlal si: „Myslíš *pětadvacet miliard*.“

„No jo, pořád,“ obrátila jsem oči v sloup. „Pardon.“

„Hele, Summerhill je plný nechutně bohatých mazánků. Vašim by určitě nevadilo, kdybys chodila s někým, jako je… třeba… Hank?“

„Za prvé, fuj. A za druhé, Townsendovo jmění je o několik řádů nižší než naše. Stejně jako všech ostatních na téhle škole.“

„No, vzhledem k tomu, že nám naši plánují svatbu už od dětství, pochybuju, že nám dovolí začít nějaký vážný vztah, dokud neuteče me na vysokou.“

„Už počítám dny.“

Grayson si povzdechl. „Já taky.“

Zmačkala jsem v ruce obal od snídaňové tyčinky a zasmála se. „Budou na nás děsně naštvaní.“

„To teda,“ odtušil a zaparkoval na prázdné místo, které mu všichni nechali volné, protože byl… prostě Grayson. Zlatý chlapec Summerhillu.

„Stejně si myslím, že je to náš osud.“

Grayson zvedl obočí a otočil se ke mně. „Vzít se?“

Odfrkla jsem si. „Zklamat naše rodiče.“

* * *

Naštěstí jsme s Graysonem chodili do stejné třídy, jinak bychom měli společný jen jeden předmět. Jemu to vyhovovalo, ale mně ne. Grayson bral školu až příliš vážně a nechtěl se rozptylovat, zato mně stačilo jen projít. Moji rodiče měli ty správné kontakty a peníze, aby mě dostali na jakoukoli vysokou školu, kterou bych chtěla – a já chtěla tu, na kterou šel Grayson.

Grayson byl neústupný v tom, že se tam dostane sám, a každou volnou chvíli trávil studiem. Od něj se očekávalo, že půjde ve stopách svého staršího bratra a zapojí se do vedení rodinného podniku, zatímco ode mě se očekávalo jen to, že si najdu bohatého manžela.

Usadila jsem se uprostřed zadní řady, zatímco Grayson si vybral místo přede mnou.

„Výměna rozvrhů," navrhl a natáhl ruku poté, co se ke mně otočil.

Podala jsem mu svůj a vzala si ten jeho, abych si ho prohlédla. „Sakra, máš pana Dawsona, *a navíc* paní Petersovou."

„A ty máš pana Westa," pronesl Grayson a zvážněl.

„Hnus, já vím." Pan West se zajímal víc o moje nohy než o moje známky.

Graysonův přísný pohled se setkal s mým. „Rozhodně si sedni dozadu."

„To se spolehni," řekla jsem a zachvěla se odporem. „Čím dál, tím líp."

„Harlowe!" ozval se hluboký hlas přes celou třídu.

Grayson se s širokým úsměvem otočil a já zasténala.

Směrem k našim lavicím sebejistě kráčel Hank, který vzápětí vykopl Zacha Freemana, toho tichého kluka, z jeho židle, aby si mohl sednout vedle mě.

Zach si našel nové místo a já mu věnovala omluvný úsměv. Na Hanka jsem se zamračila.

„Krásná jako vždy, Mel," poznamenal s laciným mrknutím.

„Okouzlující jako vždy, Hanku," odvětila jsem sarkasticky.

Zachovi zacukal koutek úst, ale už se na mě nepodíval.

„Jak bylo v Paříži?" zeptal se Grayson pohotově, aby zmírnil rostoucí napětí.

S Hankem jsme spolu nevycházeli. Jenom jsme se navzájem snášeli kvůli Graysonovi.

Hank se zasmál. „Řekněme, že Francouzky rozhodně umí šukat."

Zasténala jsem a okamžitě se mentálně odpojila od jejich konverzace. Grayson nebyl jako Hank, ale stejně jsem nechtěla poslouchat, jak jeho kamarád žvaní o svých letních eskapádách.

Zírala jsem na svůj rozvrh a snažila se ho vrýt si do paměti, když mě vyrušil rostoucí šum nesoucí se po celé třídě. Zvedla jsem hlavu, abych zjistila, co se děje, a tehdy jsem ho spatřila poprvé.

Jako by vstoupil do třídy ve zpomaleném záběru. Přesně jako ve špatné romantické komedii z osmdesátých let. Rozcuchaná hříva tmavých vlasů, výrazná čelist a ty nejkrásnější modré oči, jaké jsem kdy viděla. A vysoký… ne tak vysoký jako Grayson, ale pořád o dost vyšší než já. Upoutal mou plnou pozornost – a taky pozornost všech ostatních holek ve třídě.

„Co je to s tebou?“ zeptal se Grayson, který si nově příchozího zatím nevšiml.

Do obličeje mi vystoupala vlna horka a vzápětí se odrazila směrem dolů.

Grayson sledoval můj pohled k místu, kde se ten nováček rozhlížel po volné židli. Přívětivě se na něj usmál, zvedl ruku na pozdrav a mírně mu pokynul. „Tady!“ vyzval ho a ukázal na místo vedle sebe.

„Co to děláš?“ sykla jsem.

„Nebuď neomalená,“ zamumlal s vědoucím zajiskřením v očích. Otočil se a podal mu ruku. „Grayson.“

Ten nový ji s ostýchavým úsměvem přijal. „Scott.“

Scottův pohled se přesunul ke mně, ale já rychle sklopila oči a snažila se zklidnit bušící srdce.

Grayson se mé reakci zasmál. „Tahle neobyčejně nevychovaná dívka je Melanie a tohle je Hank.“

Hank si se Scottem pevně potřásl rukou; nepochybně se ho snažil odhadnout. „Vítej v Summerhillu.“

„Odkud ses tu vzal, Scotte?“ zeptal se ho Grayson, zatímco ke mně vyslal tázavý pohled, který jsem se snažila ignorovat.

Scott se nad naší podivnou výměnou pozastavil, ale pak se posadil. „Vlastně odnikud. Hodně se stěhujeme.“

Hank svraštil obočí. „Scott, a dál?“

Pokárala jsem Hanka pohledem, protože mě začínal pěkně štvát. „Záleží na tom?“

Scott se na mě zadíval, ale já honem sklonila hlavu. Jeho oči byly až příliš modré.

„Prostě mě to zajímá,“ hájil se Hank, udělal si na židli pohodlí a zkřížil si ruce na hrudi.

„Blackwood,“ odpověděl mu Scott, ale já cítila, že se mi jeho oči propalují ze strany do tváře.

Hank zamyšleně naklonil hlavu. „Neznám.“

„To bude nejspíš tím, že jsme se právě seznámili.“

Zakryla jsem si rukou pusu, abych zamaskovala úsměv, ale Grayson se neudržel.

„Už teď se mi líbíš,“ vyhodnotil Grayson a otočil se k učitelce, která právě vešla do třídy.

Scott na mě zíral, dokud jsem nezvedla hlavu. „Tabule je támhle,“ řekla jsem a ukázala dopředu.

Hank se ušklíbl. „Auvajs, to bolelo.“

Scott semknul rty, ale v jeho očích zůstala jiskra. Krátce přikývl a obrátil se k učitelce, která si začala odškrtávat docházku.

* * *

„Proč jsi to udělal?“ zeptala jsem se cestou z učebny a šťouchla Graysona do boku.

Jenom se zasmál, a zatímco jsme kráčeli přeplněnou chodbou, objal mě kolem ramen. „Protože se ti líbí,“ pošeptal mi do ucha.

Se staženým hrdlem jsem ho odstrčila. „To není pravda.“

To ho pobavilo ještě víc. „Nikdy dřív jsem tě neviděl zrudnout kvůli klukovi.“

„Sklapni!“ Ohlédla jsem se, abych se ujistila, že Scott není nikde poblíž.

„Někdo se nám tady zabouchnul,“ zanotoval, aby mě dál mučil.

Schovala jsem si obličej do dlaní. „Proboha, můžeš s tím přestat?“

Holky, které kolem nás procházely, divže neomdlely nad jeho uličnickým úsměvem. „Mám pravdu, že jo?“

„Ježíši, odcházím do třídy.“ Otočila jsem se na patě a vyrazila opačným směrem v zoufalé snaze tu konverzaci ukončit.

„Já to věděl!“ zavolal za mnou.

Zvedla jsem ruku, jako že mu zamávám, ale místo toho jsem mu ukázala prostředníček. „Uvidíme se na obědě, Harlowe.“

* * *

Když jsem procházela jídelnou s tácem, na kterém nebylo víc než 300 kalorií, zahlédla jsem Graysona u našeho obvyklého stolu, ale zpomalila jsem, protože jsem zjistila, že není sám. Prohlédla jsem si tváře kolem něj a zasténala. Hank. *Idiot.* Lisa. *Blbka.* Miranda. *No, asi v pohodě.* Sarah. *Ne, díky.* Randy. *Nuda.* A ten nový kluk. *Do prdele.*

Obvykle jsem se těmhle lidem vyhýbala, částečně proto, že jsem nesnášela jejich pocit, že jim všechno patří, a částečně proto, že jsem na ně sama byla hnusná. Nedělala jsem to schválně. Prostě jsem neměla trpělivost s lidmi, kteří mě štvali. A na Summerhillu mě štvala většina lidí.

Summerhillská přípravka byla soukromá střední škola, kam prachatí rodiče posílali svoje dospívající ratolesti. *Hodně* prachatí rodiče. A přesto jsme se my dva s Graysonem vymykali. Zatímco většina těch děcek měla zdědit miliony, my měli zdědit *miliardy.* Z nějakého důvodu se s námi všichni chtěli kamarádit. Grayson jim to dovolil. Já ne. V našem světě nebyl nikdo upřímný a já to nesnášela.

Jako by vycítil ty plameny, které mi šlehaly z očí, Grayson vzhlédl, když jsem se blížila. „Mel,“ oslovil mě a ignoroval můj vražedný pohled. „Držím ti místo,“ usmál se provokativně a poklepal na židli mezi sebou a tím novým klukem.

„Klidně si sednu tady,“ zamumlala jsem, změnila směr a položila tác na opačný konec stolu.

Grayson potřásl hlavou. „Jak chceš.“

Pod Scottovým zkoumavým pohledem mě pálilo celé tělo, tak jsem se jenom šťourala v jídle, dokud se znovu nedali do hovoru. Nebyla jsem zvyklá, aby mě někdo tak znervózňoval, a pěkně mě to štvalo.

„Hraješ fotbal?“ zeptal se Randy Scotta. Rozhodně na to měl postavu.

„Nikdy jsem nezůstal na škole dost dlouho na to, abych se přidal k týmu,“ odpověděl, než si kousl do sendviče.

Hank si strčil do pusy kroketu. „Tvůj fotr je v armádě nebo co?“

Scottovi cukla čelist. „Tak nějak.“

Jeho odpověď vzbudila mou zvědavost. Většina lidí z téhle školy by se už dávno chlubila, jaké má jejich rodina jmění, kde bydlí a jakým autem jezdí. Ale Scott o sobě neřekl ani slovo.

„Spíš mi řekněte něco o sobě,“ opáčil, a tím se chytře vyhnul dalšímu výslechu.

U stolu se rozproudila debata o rodinném jmění, zatímco Grayson a já jsme mlčeli. O našem bohatství jsme se nezmiňovali.

„A co vy dva?“ zeptal se Scott a pohledem přejel od Graysona ke mně.

Hank se zasmál. „Překvapuje mě, že to ještě nevíš. Tihle dva jsou něco jako královská rodina Summerhillu.“

Scott povytáhl obočí.

„Dědic Harlow Corp,“ oznámil Hank a ukázal na Graysona. „A jediná dědička Warren Media,“ dodal a zaculil se na mě. „Král a ledová královna Summerhillské přípravky.“

„Sklapni, Hanku,“ vyštěkla jsem a vrhla na něj zlostný pohled.

Hankův samolibý úsměv se roztáhl, zatímco holky kolem něj se chichotaly.

Grayson si odkašlal, čímž bez námahy upoutal pozornost všech. „Tak co podnikneme o víkendu?“ Jeho oči se střetly s mýma a vyslaly ke mně tichou zprávu, abych se uklidnila.

„Slyšela jsem, že Rebecca pořádá párty,“ promluvila Lisa a stiskla Graysonovi biceps.

Obrátila jsem oči v sloup. „Bože, jen to ne, díky."

Lisa se rozpačitě rozhlédla. „No, myslela jsem, že kdybychom tam šli my všichni, mohla by to být celkem zábava."

„Jak jako, *my všichni?*" Zapíchla jsem do ní pronikavý pohled. Nikdy jsem ji neměla ráda.

„Mně se ten nápad líbí. Počítej se mnou," vložil se do toho Scott.

Podívala jsem se na něj a on mi pohled v tiché výzvě oplatil. Málokdo byl dost odvážný na to, aby se mi postavil, ale rozhodla jsem se tomu nováčkovi dát šanci. Obrátila jsem se na Graysona. „Možná bys měl svému novému kamarádovi poradit, jak se vyvarovat pohlavních nemocí… bude to potřebovat."

Grayson se zasmál a Scott zbledl.

Lisa vykulila oči. „To byly jen povídačky…"

Ušklíbla jsem se. „Ještě to svědí, Hanku?"

„Co to kur… Grayi! Tys jí to řekl?!" Hank se vrhl jeho směrem.

Grayson ho se smíchem odstrčil. „Promiň, kámo, víš, že před ní nic neutajím."

Hank se sesunul zpátky na židli a zakroutil hlavou. „Jsi pěkná mrcha," sykl na mě.

„Děkuju," usmála jsem se přesládle. „Máma by na mě byla vážně pyšná."

Scott mě sjel kritickým pohledem a tím naprosto vymazal úsměv z mé tváře. Z nějakého důvodu mi záleželo na tom, jaký má na mě názor, a to mě štvalo.

„Tak co navrhuješ, že budeme dělat o víkendu, Melanie?" zeptal se Grayson, zjevně naštvaný mým chováním.

„Ježíši, dělejte si, co chcete," odsekla jsem, než jsem opustila stůl a zbývajících 299 kalorií.

* * *

„Co to s tebou dneska na obědě bylo?" zeptal se Grayson, když jsem to odpoledne nasedala k němu do auta.

Opřela jsem si hlavu o sedadlo. „Víš, že neumím být společenská."

„No tak, je to náš poslední ročník. Nemůžeme být pořád jenom spolu."

Založila jsem si ruce na prsou a zafuněla: „Proč by ne?"

„Protože se připravíme o všechnu legraci."

Zavřela jsem oči, protože jsem věděla, že má pravdu. „Pokusím se být trochu milejší."

Grayson se na mě podíval a smutně se usmál. „Ty se nemusíš o nic pokoušet. Ty *jsi* milá. Přestaň s tím bojovat."

„Jenom mě nenuť, abych byla falešná."

Grayson se zasmál a zavrtěl hlavou. „*Falešná* rozhodně není slovo, kterým bych tě popsal."

„Jaká slova bys použil?"

Usmál se. „Otrav…ně krásná."

Nahlas jsem se zasmála a uvelebila se na koženém sedadle. Moc jsem si přála, aby to takhle zůstalo navždy.

Kapitola 2

Čím víc jsem se Scottovi snažila vyhýbat, tím častěji se objevoval tam, kde nebyl vítán. Ten týden byl každý den ve studovně, na mých hodinách, u našeho stolu v jídelně a teď stál před mou skříňkou.

Když jsem ho uviděla, zvolnila jsem krok, a jak jsem se přibližovala, dokonce jsem sklopila pohled.

„Ahoj, Melanie," řekl tiše a moje srdce se na okamžik zastavilo. Moje jméno totiž splynulo z jeho rtů až příliš snadno.

„Ahoj." Nemínila jsem podívat se mu do očí a soustředila se na číselnou kombinaci zámku. Když si odkašlal, střelila jsem po něm pohledem. „Potřebuješ něco?"

Tiše se uchechtl. „Jenom se chci zeptat, jestli jsi neviděla Graysona."

„Ne." Měla jsem to rozvést, ale sevřelo se mi hrdlo a nedokázala jsem ze sebe dostat ani hlásku.

Scott zaváhal, než si povzdechl. „Díky… nejspíš," zamumlal, než se odrazil od skříněk. „Tak zatím."

„Sakra!" Už potřetí jsem zadala špatnou kombinaci a on si klidně odkráčel pryč. Ruce se mi třásly tak moc, že jsem na další hodinu zamířila bez učebnic.

Na dějiny umění jsem dorazila později než obvykle. Vešla jsem do učebny a zjistila, že vepředu zbývá poslední volné místo. Letmo jsem se podívala na svého souseda a zasténala. Tohle byl můj

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Ztracená krása.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.